

Když nic neřekl, Amora vzhlédla od stránky knihy, kterou měla otevřenou na klíně, a Loki si byl jistý, že Amora ví, jak odvážně vypadá. Rozpletla si copy a vlasy jí kaskádovitě orámovaly tvář až po ramena, jako když se rozvinuje koberec před nohama krále, který dorazí na návštěvu. „Kdo tě naučil, jak to dělat?“ zeptala se.

„Nikdo,“ odpověděl Loki. Ve všech schopnostech, které měl, se zdokonaloval sám, takže jejich uchopení bylo neohrabané a primitivní a pro něj mnohdy frustrující. Cítil se jako nekonečná studna, u které nevěděl, jak z ní vytáhnout vodu.

„Nevěděla jsem, že Ódinův syn je čaroděj,“ přiznala.

„Má to svůj důvod.“ Chtěl si k ní sednout, ale z nějakého důvodu mu to připadalo příliš troufalé. Bylo by odvážné předpokládat, že je natolik zajímavý, aby ho chtěla ve své blízkosti. Místo toho se opřel o jednu z polic, o které si myslel, že je mnohem dál. „Ásgardané nechtějí, aby jejich princové byli kouzelníci. Není to druh síly, které si cení.“

Amora na něj chvíli hleděla, pak ohnula roh stránky a zavřela knihu, což mu připadalo jako jakési miniaturní ničení a díky čemuž Loki najednou dostal nutkání pomačkat stránky všech knih v otcově knihovně.

„Copak Ódin nenajal nikoho, kdo by tě učil?“ zeptala se. „Nebo tvou matku? Je čarodějka.“

„Ne,“ řekl, jistý si, že se o několik palců zabořil do koberce. „Chci říct, ano, ona je. Ale můj otec nechce, abych studoval magii.“

„Protože se tě bojí.“

Loki se zasmál, ale přestal při představě, jak před ním Ódin stojí jako balvan v drsném postoji, připravený utkat se, protože se děsí vlastního syna, navíc toho menšího a hubenějšího. „Nebojí se mě. Pouze chce, abych byl co nejlepším uchazečem o trůn, takže mě nechává trénovat s vojáky.“

Teď se smála Amora. „To je jako držet válečnou loď na mělčině. Zkrátka plýtvání.“ Pohladila jemně hřbet knihy. Zdálo se, jako by Amora byla z kouře, její tělo se spirálovitě stáčelo a kopírovalo tvar parapetu. Vykopla boty a holými prsty ovinula jeho kamenný povrch. „Ty nejsi voják,“ řekla mu. „Jsi kouzelník. A někdo by tě měl naučit, jak se stát pořádným.“

„Někdo by měl,“ odpověděl.

Obdařila ho úsměvem, který vypadal jako dýka pomalu tažená z pochvy, jako ten zlověstný kovový zvuk ve chvíli klidu, předcházející výpadu. Pak na klíně znovu otevřela knihu a Lokiho srdce pokleslo v domnění, že je příliš neprůhledný, nečitelný a příliš chladný, zkrátka vším, čím jeho bratr nebyl. I jeho cvičitelé v táboře válečníků říkali, aby takový nebyl. Vždyť ho za to i ostatní válečníci škádlili.